

πόλεως, περιεχούσης χιλίους οκτακοσίους κατοίκους, και κειμένης εἰς τὸ τμήμα τῆς Βρεσλαυίας, ἐν Βοημία. Συνεφωνήθη ἐπίσης διὰ τῆς ἐν Παρισίοις ὑπογραφείσης τῇ 11 Ἰουνίου 1817 συμβάσεως, ὅτι δὲν ἐμελλε νὰ κληρονομήσῃ τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, ἥς ἡ κυριαρχία ἐδόθη εἰς τὴν μητέρα του.

Ἡ ἀγωγή αὐτοῦ, ἐμπιστευθεῖσα εἰς τὸν κόμητα Διετριχσιέν, ὑπεβλήθη εἰς ἐπιτήρησιν, ἥτις φροντίδα εἶχε ν' ἀπομακρύνῃ πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ διεγείρῃ ζωηρότητα ἐν αὐτῷ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Τὸν ἐνέδυσαν στολὴν στρατιωτικὴν, καὶ τῷ ἔδωσαν τὸν βαθμὸν τοῦ ταγματάρχου εἰς τὸ αὐστριακὸν στρατεύμα, ἀλλ' ἄνευ ἐνεργείας. Οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ προσώπου του, οὗ, εὗρισκον κατὰ τι ὁμοίους τοῦ ἐνδόξου πατρὸς του, ἐκτεθηλυμένοι ὄντες καὶ ὅλως τὸν γερμανικὸν τύπον φέροντες, διεκρίνοντο διὰ τινος ὠχρότητος, ἀποκαλυπτούσης τὸ πάθος, ἐξ οὗ ἀπέθανεν.

Εἰς τὸν αἰῶνα τοῦτον τὸν γόνιμον τοσοῦτων παραδόξων τυχὼν, ἡ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος εἶναι πραγματικῶς μία τῶν ἐκπληκτικωτέρων! Ὑπὸ τῶν ἐκφωνήσεων στρατοῦ νικηφόρου ὑποδεχθεὶς, λαβὼν τὸν μέγαν ἀνέκτον τῆς λεγιῶνος τῆς τιμῆς, καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐροὺς τοῦ σιδηροῦ στέμματος, τῆς συνενώσεως καὶ τῶν τριῶν χρυσῶν δερμάτων στολισθεὶς, πρὸς ὅλα τὰ σύμβολα ταῦτα τῆς εὐγενείας καὶ τῆς δόξης, προσαγορεύεται καὶ διὰ τοῦ ποιητικοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, ὡς νὰ τῷ ἐδόθη ἐκ προκαταβολῆς, ἡ κυριτερχία τῆς γῆς. Προκήρυξις τις ἀναγγέλλει, ὅτι δύναται νὰ χρισθῇ, ζῶντος τοῦ πατρὸς του, καὶ ὅτι ἡ ἡμερομηνία τῆς στέψεως του θέλει προσεπισσημειωθῇ εἰς ὅλας τὰς δημοσίας πράξεις, μετὰ τῆς ἡμερομηνίας τῆς ἐκείνου στέψεως. » Οἱ μεγιστᾶνες τῆς Εὐρώπης ὅλης ἔρχονται καὶ προσκλίνουσιν ἐνώπιον τῆς κοιτίδος τοῦ παιδὸς, διαδηλοῦντες ὅτι « φέρει τὰς τύχας τοῦ κόσμου »· ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη τὸ ὑπεράνθυρον τοῦτο παιδίον ἀποστέλλεται εἰς ἄστημόν τι καταφύγιον, ὅπου ἀπόλλυσι μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐνθυμῆται τίς ἦτον ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖνος, ὅστις ἐστέφθη πρωίμως, οὕτως εἰπεῖν αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων, ἀποθνήσκει εἰς Βοημίαν, μὲ τὸν ἀπλοὺν βαθμὸν αὐστριακοῦ ταγματάρχου!

(Magazin Pittoresque.)

ΤΟ ΝΗΠΕΝΘΕΣ

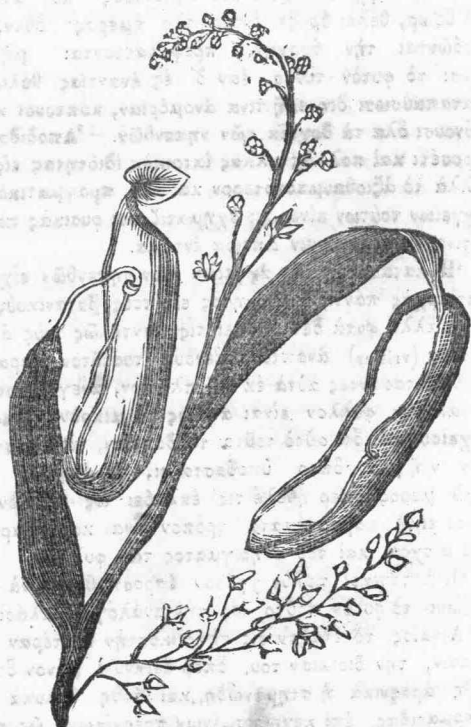
—ο—

Τὸ νηπενθές εἶναι ἐν τῶν θαυμασιῶν προϊόντων τοῦ φυτικοῦ βασιλείου εἰς τὰς Ἰνδίας, ὅχι διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦ φύλλου του, ἢ τὸ εὐμορφον τοῦ κορμοῦ του διότι εἶναι ἀπλῶς φυτὸν τι ποῦδες, ἔχον εὐλίγιστα μὲν τὰ στελέχη καὶ ὑψηλὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας πόδας, ἀφανῆ δὲ σχεδὸν τὰ ἄνθη, πρασινωπὰ καὶ ἐν

TOM. Ε'. (Φυλλάδιον 99)

σχήματι δοτῶν, ἀλλὰ διὰ τὰ ἰδιάζοντα δοχεῖα, πλήρη πάντοτε, ὑγροῦ τινος ζαχαρώδους, δι' ὧν ἀπολήγουσι τὰ φύλλα του.

Τὰ φύλλα, δακτυλιαῖον ἔχοντα τὸ πλάτος, εἰσὶν ἐπιμήκη, περικαλύπτοντα ἢ περιλαμβάνοντα τὸ στέλεχος κατὰ τὴν βάσιν των, καὶ διαπερῶμενα καθ' ὅλον τὸ μήκος ὑπὸ νεύρων, ὧν τὸ μεγαλύτερον, τὸ μεσαῖον, παρατείνεται παραδόξως ὡς νῆμα ὁμοιον μὲ τοὺς ἑλικας τῆς ἀμπέλου καὶ βιστάζει τὸ δοχεῖον, ἢ φυάλην. Τὸ δοχεῖον τοῦτο, τριῶν ἑως τεσσάρων δακτύλων ἔχον τὸ μήκος, ἐνδὲς δὲ τὸ πλάτος, εἶναι ἄρκετὰ στερόδιον, σαρκώδες, εἰς τὰ ἔσω προπάντων, καὶ ἀπολήγον κατὰ τὴν κορυφὴν εἰς μικρὸν τι φυλλάριον, ὅπερ ἀνορθοῦται καὶ καταβιβάζεται ἐπὶ τῆς ὀπῆς ὅπως κλείσῃ αὐτὴν, ἐν εἰς θερμορρόης. Παρατηρητέον δὲ ὅτι τὸ μικρὸν τοῦτο σῶμα ἀνυψοῦται κατὰ τὰς θερμότητας ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ καταβιβάζεται ἐν καιρῷ νυκτός, ἢ ὅτε ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι ὑγρὰ. Καταρχὰς ἐνομίσθη ὅτι τὸ εἰς τὸ ἀγγεῖον περιεχόμενον εἶναι ὕδωρ βροχῆς ἢ δρόσος, ἀλλ' ἐξέτασις προσεκτικωτέρα ἀνέδειξεν ὅτι τὸ ὑγρὸν τοῦτο προέρχεται ἀπὸ ἀνάδοσιν τοῦ σαρκώδους καὶ ἀδενώδους στρώματος, τοῦ εὐρίσκουμένου ἐντὸς τῶν θυλακίων.

ΤΟ ΝΗΠΕΝΘΕΣ.

Τὸ ὄνομα νηπενθές ἐδόθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων εἰς φυτὸν, τὸ ὅποιον δὲν γνωρίζομεν πλέον, καὶ ἀδύνατον νὰ ᾖναι τὸ περὶ οὗ γράφομεν, ἐπειδὴ εἶναι ἄγνωστοι εἰσέτι ἢ σχεδὸν ἄγνωστοι αἱ χώραι, ἐνθα ἐφύετο. Ὁ Ὀμηρὸς ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ὁμιλεῖ περὶ νηπενθοῦς, φυτοῦ ἐπιχωριάζοντος εἰς Αἴγυπτον, ὅπερ ἡ Ἑλένη μετεχειρίσθη πρὸς κατάπαυσιν τῶν θλίψεων των ξένων της, καὶ ἰδίως τοῦ Τηλεμάχου, δίδουσα τοῦτο διαλελυμένον εἰς οἶνον. Νομίζουσι δὲ ὅτι τὸ νηπενθές τοῦτο τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἡ ἀγχουσα, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Πλίνιος ἀποδίδει τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποκινεῖν

τὴν αὐθυμίαν, ὅταν διαλύεται ἐντὸς οἴνου. Ἐντούτοις οἱ ἄρχαιοι συγγραφεῖς, ἐν οἷς ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Ἀθήναιος, μὴ δυνήσασθαι νὰ γνωρίσωσι τὸ καθαυτὸ νηπενθές, δι' αὐτοῦ ἔχουσιν ὅτι ὁ Ὁμήρος, διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ἤθελεν νὰ ὑπενόησεν τὰς ἐπαγωγικὰς διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἡ βασιλισσα τῆς Σπάρτης διηγεῖτο πρὸς τοὺς ξένους τῆς, ὅπως δι' αὐτῶν λησιμονήσῃσι τὸ αἶσιον τῆς θλίψεώς των.

Τὸ νηπενθές τῶν νεωτέρων ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον πολλῶν ἀξιοθαυμάστων διηγήσεων τῶν περιηγητῶν, καὶ τῶν παραδοξοτέρων προλήψεων παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς. Τὸ φυτὸν τοῦτο, εἶπον, περιέχει διαρκῶς εἰς τὰ δοχεῖά του ὕγρὸν τι γλυκὺ, δροσερὸν καὶ διαυγές, δι' οὗ οἱ περιηγηταὶ τῶν διακεκαυμένων τούτων κλιμάτων καταπαύουσι τὴν δίψαν των κατὰ δυστυχίαν ὅμως τὸ ὕγρὸν τοῦτο οὐδ' ὅλως εἶναι πότιμον, ὥς ἐκ τῶν ἀναριθμήτων ζωῶν, ἅτινα, ὑπὸ τῆς ὁσμῆς ἐλκυόμενα, πλέουσι ἐναυτῷ καταθέτοντα καὶ τὰ ὠά των. Ἐκτὸς τούτου, τὸ νηπενθές αὐξάνει ἀείποτε εἰς τὰς ὑγρὰς χώρας, παρὰ τὰς ὄχθας τῶν ρυάκων καὶ τῶν ποταμῶν, ὧν τὸ ὕδωρ εἶναι βεβαίως προσφορύτερον νὰ σῶσῃ τὴν δίψαν τοῦ περιηγητοῦ.

Οἱ κάτοικοι τῶν ὁρέων τῆς Ἰνδίας πιστεύουσιν ὅτι ἐάν τις κόψῃ τὰ δοχεῖα τοῦ νηπενθοῦς καὶ ἀνατρέψῃ τὸ ὕδωρ, θέλει βρέξῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας· ὅθεν, ὅταν φεδῶνται τὴν βροχὴν, προσφυλάττονται μὴ ἐγκίψωσι τὸ φυτὸν τοῦτο, ἐάν δ' ἐξ ἐναντίας θέλωσι νὰ καταπαύσωσι διηνεκῇ τινα ἀνομβρίαν, κόπτουσι καὶ κενόουσιν ὅλα τὰ δοχεῖα τῶν νηπενθῶν. Ἀποδίδουσι δὲ προσέτι καὶ πολλὰς ἄλλας ἱατρικὰς ιδιότητας εἰς αὐτά· ἀλλὰ τὸ ἀξιοθαυμαστότερον αὐτὰ τὸ πραγματικὸν τῶν ἀγγείων τούτων εἶναι ὅτι σχηματίζουσι φυσικὰς παγίδας, αἵτινες καταπίνουσιν ἅπαιρα ἐντόμα.

Ἡ κατασκευὴ τῶν ἀγγείων τῶν νηπενθῶν εἶχε φανῇ κατ' ἄρχας πάντῃ ἀνεξήγητος εἰς τοὺς βοτανικοὺς· διότι εἰς τ' ἄλλα φυτὰ δὲν ὀλέπει τις παντελῶς τοὺς ἀληθεῖς ἑλικας (villes) ἀναπτυσσόμενους τοσοῦτον παραδόξως ἀλλ' ἐξετέσσαντες αὐτὰ ἐκ τοῦ πλησίον, ἀνεγνώρισαν, ὅτι τὸ ἀληθές φύλλον εἶναι ἀπλῶς τὸ μικρὸν σῶμα τοῦ δοχείου καὶ ὅτι αὐτὸ τοῦτο τὸ δοχεῖον, τὸ συνεστραμμένον ν ἡ μ α, ὅπερ ὑποβαστάζει, τὸ ἀγγεῖον καὶ τὸ εὐρὸ μέρος ὅπερ ἤθελε τις ἐκλάδει ὡς φύλλον, δὲν εἶναι εἰμὴ παραρτήματα τρόπον τινα καὶ ἐξαρτήσεις τοῦ μίσχου καὶ τοῦ στηρίγματος τῶν φύλλων.

Οἱ βοτανικοὶ πολλὸν χρόνον ἐπροσπάθησαν νὰ κατατάξωσι τὸ φυτὸν τοῦτο εἰς τὴν ἀνάλογον κλάσιν του. Ὁ Διναῖος τὸ ἔταξεν εἰς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν αὐτοῦ κλάσιν, τὴν διοικίαν του, ὅπερ δείκνυται μόνον ὅτι ἔχει ἀνθη ἀρσενικὰ ἢ στημονώδη, καὶ ἄνθη θηλυκὰ ἢ μὲ σπερματίδας, ἐπὶ ἀχωρισμένων περυνίκων, ὡς τὸ κανίδιον, ὁ φοίνιξ κτλ.

Ὁ περιώνυμος Ἰουσιῶ συγκατέλεξεν αὐτὸ μεταξὺ τῶν incerta sedis· τούτῃσι ἀμφιδόλου κλάσεως καὶ μὴ δυναμένων εἰς οὐδεμίαν φυτικὴν οἰκογένειαν νὰ περιληφθῇ. Ἄλλοι δὲ ἀπολούθως βοτανικοὶ εἰς ἄλλας κατέταξαν αὐτὸ κλάσεις. Τέλος, Ἀγγλος βοτανικὸς συνέστησεν ἐξ αὐτοῦ ἰδιαιτέραν οἰκογένειαν, τὴν τῶν νηπενθῶν, εἰς ἣν περιλαμβάνονται, τὸ τῆς Ἰνδίας (Nepenthes distillatoria ἢ indica) ὅπερ εὐρίσκεται εἰς Ταπροβάνην (Ceylan), τὸ τῆς Μαδαγασκάρ (N. madagascariensis) ἐν ἑτέρον τῆς Μαδαγασκάρ, χαρακτηριζόμενον διὰ τῶν ὑμενιδῶν κυρδοσίων του (N. Cristata), τὸ τῆς Κοχινίνης (N. phyllamphora) καὶ τὸ τῆς Ἰαπωνίας (N. gu-

mpamphora)· ἀλλ' ὅλα τὰ εἶδη ταῦτα ἔχουσι χαρακτηρηστικά κοινά. καὶ ἀνήκουσιν εἰς ἓν καὶ μόνον γένος, τὸ τῶν νηπενθῶν.

Τὰ ἄνθη του εἰσὶ μικρὰ καὶ δύο εἰδῶν ἐπὶ τῶν διαχωριζόμενων περυνίκων· ὅλα ἔχουσι κάλυκα καὶ στεφάνην σχηματιζόμενα ἐκ δύο μερῶν· ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχουσι μόνον στήμονας συνηρμοσμένους διὰ τῶν νημάτων των εἰς μιάν στήλην εὐθείαν, φέρουσιν δεκαεῖς ἀνθήλας, τὰ δὲ ἔχουσιν ἀνωτέραν ὠσθήκην, τούτῃσι θεμελιωμένην ὑπεράνω τοῦ κάλυκος, εἰς σχῆμα τετραγώνου, ἀπολλήγον κατὰ τὴν κορυφὴν εἰς ἀκρόστυλον ἑλικοειδές, καὶ ἀνοίγον ἐν τῇ ὠριμότητι εἰς τέσσαρα τεμάχια, ἐξ ὧν ἅπειρος ἀριθμὸς ἐξέρχεται σπόρων, οἵτινες εἰσὶ μῆκιστοι καὶ λεπτοί.

Τὰ παντὸς εἶδη διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ σχῆμα τῶν δοχείων καὶ τῶν φύλλων, καὶ κατὰ τὴν δισκευὴν τῶν ἀνθῶν.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Γάμοι ἐν Ἀθήναις. — Καλλονὴ τῶν κορασιῶν μας καὶ τῶν κυριῶν μας. — Ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ λογιώτατος. — Ποιηταὶ Γάλλοι καὶ ὁ ἀτυχὴς τοὺς ἔρωτας. — Ποιηταὶ Ἕλληνες καὶ Φιλολογία Ἑλληνική. — Ἑλληνικαὶ βρυαὶ καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς. — Ἑλλὰς καὶ Εὐρώπη. — Ἡ Ἀντιπολίτευσις. — Κακυργιοδικεῖα καὶ ὁ Νέος Ναπολέων. — Τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου Σατουρνίου. — Οἱ τῆς Γαλλίας ἐργογράφοι καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος. — Διήγησις Ἀλφόνσου Κάρ καὶ σπουδασταὶ Ἕλληνες. — Θωμαιοὶ ἐν Ἀγγλίᾳ μεταρρυθμισαί. — Παράδοσις τοῦ ὄρκου μας. — Καὶ πάλιν περὶ Ἀθηνῶν καὶ τῶν περιπάτων τῆς καὶ τοῦ κονιορτοῦ τῆς. — Νεκρολογία.

Μετὰ λαμπρότητος καὶ ὑπὸ τοὺς ἀγαθοτέρους οἰωνοὺς ἐνεκαίνισθη, ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος ἡθῆς, Σεπτεμβρίου, τῶν ὑμεναιῶν ἢ πανόλθιος ὥρα, καθ' ἣν ἄλλαι μὲν κοραὶ ἀρραπασθεῖται τῶν Ἀθηνῶν, εἰς γῆν ξένην ἐνυμφεύθησαν, ἄλλαι δὲ ἀπὸ ξένης γῆς ἦλθον καὶ ἐπολιτογράφησαν εἰς τὴν ἡμεδαπὴν, — διότι, ἡθῆ καὶ ἐξ Ἑλλάδος ἐξάγονται, ἐνῶ πρότερον μόνον εἰσάγονται, αἱ νύμφαι.

Νιᾶνις ἐπιστῆμου οἰκογενείας, περικαλλὲς μὲν ὡς Χάρις, κοσμία δὲ ὡς Ἑλληνίς, νεωτάτη δὲ, ὡς ἄσθος ἀρτιφυῆς, ἐνυμφεύετο νέον ἐπίσης διακεκριμένον. Προσεκλήθησαν εἰς τοὺς γάμους κλειστάι των οἰκογενειῶν τῆς πρωτεύουσός μας, καὶ ἀξιοθέατος ἦν ἡ πρόσφαις τῆς γαμηλίου ἐκείνης τελετῆς, ὅπου οἰονοὶ παράνυμοι ἦσαν αἱ περικαλλέστεραι τῶν Ἀθηναίων νεανίδων, τοσαῦται ὄντως θεαὶ εἰς τὸν γάμον ἐλθούσαι τῆς Θέτιδος, ἐν αἷς περικαλλέστερα βεβαίως καὶ χαριεστέρα ἀνεδεικνύετο ἡ νύμφη, (διότι, καλλύνουσι καὶ τὰ νυμφικὰ στέφανα ὑπὸ καλῆς φορούμενα) ἡ νύμφη ἐν τῇ λευκῇ, ὡς ὁ βίος αὐτῆς ἐστῆναι καὶ τῇ λευκῇ καὶ περαινετήτῃ πέπλῳ τῆς ἦν δ' οὕτως ἐπὶ τῆς νέας εὐτυχῆς ἀληθῶς ὁ πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς, ὃν κατὰ τετριπλίαν μετὰ πομπῆς καὶ λαμπρότητος ἀφίερουν αἱ παρθέναι τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸ ἐν Παρθενῶνι ἀγάλμα τῆς Θεᾶς, ἄγουσαι τελετὴν, ἣν